

HET WACHTEN WAARD

Ander werk van Chloe Liese

Jij en ik (2021)

CHLOE LIESE

Het wachten waard

Vertaald door Nikki Greveling

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Oorspronkelijke titel *Always Only You*
Copyright © 2020 Chloe Liese
Copyright vertaling © 2022 Love Books

Omslag Andrea Janas, andreajanas.com

ISBN 978 90 214 6049 9/ NUR 343

www.lovebooks.nl

Voor de buitenbeentjes.
Jullie zijn geweldig zoals jullie zijn. Jullie horen hier thuis.
Altijd.

‘Je hebt niets meer nodig dan geduld, of geef het een aantrekke-
lijkere naam, spreek van hoop.’

– Jane Austen, *Verstand en gevoel*

1

Frankie

Afspeellijst: 'Better By Myself' – Hey Violet

Ren Bergman is te verdomd vrolijk.

In de drie jaar dat ik hem ken heb ik hem twee keer gezien zonder een glimlach op zijn gezicht. De eerste keer was toen hij bewusteloos op het ijs lag, dus dat telt niet echt, en de andere keer was toen een enthousiaste fan door het publiek op hem afrende en schreeuwde dat ze zijn gezicht op haar vrouwelijke delen had laten tatoeëren, want 'je weet maar nooit, toch?'

Op die twee niet-karakteristieke momenten na is Ren sinds ik hem ken altijd het zonnetje in huis geweest. En hoewel ik zelf nogal een klein donderwolkje ben, is het niet lastig in te zien dat Ren mijn baan gemakkelijker maakt door altijd vrolijk te zijn.

Als socialmediamanager voor de Los Angeles Kings heb ik mijn handen vol. IJshockeyspelers, zoals je misschien wel hebt gehoord, zijn niet bepaald de beschaafde mensen op aarde. Je ego krijgt nogal een boost als je miljoenen dollars betaald krijgt om een wedstrijd te spelen waarbij je je innerlijk kind mag loslaten. Slá. Trék. Dúw. Bovendien zijn ze daar ook gek op.

Bij vermaardheid en vermogen komen veel vrouwen kijken, iets wat me alleen nog maar meer werk bezorgt. En ja, dat zijn veel v's. Ik hou van alliteraties, oké?

Terwijl de pr-afdeling het fantastische voorrecht heeft om het publieke imago van de spelers te beschermen, is het mijn dagelijks werk om de socialmediakanalen bij te houden. Ik zit met een iPhone in mijn hand vastgelijmd aan het team, om de fans een glimp te geven van het leven van de jongens door pr-goedgekeurde

dingen te plaatsen: informele interviews, grappen van het team, foto's, gifs, zelfs af en toe een meme die viraal gaat.

Ik leg ook sociaal betrokken uitstapjes vast die bedoeld zijn om onze fans met een handicap te bereiken. Dat staat niet echt in mijn functieomschrijving, maar ik doorbreek graag stigma's die we in de maatschappij in stand houden, en dus heb ik mezelf ertussen weten te wurmen. Ik wil niet alleen dat ons hockeyteam toegankelijk is voor de fans, ik wil ook dat we samen met de fans de wereld toegankelijker maken.

Ik klink zo best lief, nietwaar? De waarheid is echter dat niemand in het team mij zo zou noemen. Ik sta zelfs bekend als het tegenovergestelde daarvan: Frankie de Bromptot. En ook al hangt die reputatie van halve waarheden en misverstanden aan elkaar, ik heb de bijnaam inmiddels geaccepteerd. Uiteindelijk is dat voor iedereen gemakkelijker.

Ik doe mijn werk met een eeuwige frons op mijn gezicht. Ik ben rechtdoorzee en zakelijk. Ik hou van routine, ik focus op mijn werk en ik raak zeker niet gehecht aan de spelers. Ja, we kunnen het over het algemeen goed met elkaar vinden, maar je moet wel grenzen hebben als vrouw in een grote groep met testosteron gevulde mannelijke atleten. Atleten die weten dat ik bij hen hoor, maar die ook weten dat Frankie een donderwolk is waarbij je niet al te dicht in de buurt moet komen tenzij je een elektrische schok wilt krijgen.

Net zoals regenwolken en zonneshijn dezelfde lucht delen, werken Ren en ik goed samen. Als de pr-afdeling met een geweldig idee komt en ik een socialmedia-homerun verzin (sorry dat ik hier twee sporten door elkaar haal), dan kan ik altijd op Ren rekenen.

Een melige act in de kleedkamers om geld in te zamelen voor het sportprogramma in de binnenstad? Ren staat al klaar met zijn brede lach en charme. Een fotoshoot voor een fundraiser van het lokale dierenasiel? Ren grinnikt terwijl kittens hun klauwen in zijn brede schouders zetten en puppy's om aandacht piepen en aan zijn kin likken. En ondertussen trakteert hij ze op die brede, stralende lach.

Soms is het om misselijk van te worden. Mijn maag keert nog steeds om als ik terugdenk aan de keer toen Ren bij een jong kankerpatiëntje zat. Hij was zo wit als een spook vanwege zijn angst voor naalden, maar hij was haar wel 's werelds stomste grap aan het vertellen terwijl hijzelf bloed doneerde en zij haar bloed liet checken. Zo hielpen ze elkaar erdoorheen.

Hoor je de vrouwen al zwijmelen?

Ik mag niet klagen. Echt niet. Deze één meter negentig lange jongen scoort non-stop met een lach op zijn gezicht en maakt mijn werk echt een stuk gemakkelijker. Maar er is een grens aan de hoeveelheid zonneschijn die een brompot als ik kan verdragen. En de afgelopen drie jaar heeft Ren die voortdurend opgezocht.

In de kleedkamer staar ik fronsend naar mijn telefoon terwijl ik een trol op de Twitterpagina van het team aanpak en tegelijkertijd door een zee van halfnaakte mannen loop. Ik heb het allemaal al honderd keer gezien en het kan me niets schelen wat...

'Oef,' roep ik als mijn gezicht in contact komt met een harde blote borst.

'Sorry, Frankie.' Sterke handen pakken me bij mijn schouders. Onze vrolijke vriend zelf, Ren Bergman. Maar deze keer draagt hij geen shirt, iets wat hij normaal gesproken wel altijd doet. Hij is uit de hele groep de bescheidenste.

Ik ben best lang, waardoor ik zijn uit steen gehouwen borstspieren precies op ooghoogte heb. En zijn platte, donkere tepels, die verstrakken terwijl de lucht zijn natte huid opdroogt. Ik probeer mijn ogen van hem los te maken, maar ze willen niet luisteren. Ze kruipen steeds lager en lager, naar zijn six... nee wacht: eightpack. Of eigenlijk zijn heleboel-pack.

Ik slik zo hard dat het geluid bijna door de ruimte echoot. 'H-het is al goed.'

Ook hallo, hese seksstem.

Ik schraap mijn keel en maak mijn blik los van zijn lichaam. 'Geen probleem,' vervolg ik. 'Het was mijn fout.' Ik hou mijn telefoon in de lucht en zwaai daarmee. 'Dat krijg je ervan als je rondloopt met je neus in Twitter.'

Ren glimlacht, iets wat mijn humeur alleen maar doet verslechteren. De hoeveelheid dopamine die dagelijks wordt aangemaakt in het brein van deze gast is waarschijnlijk de hoeveelheid die mijn brein in een heel jaar produceert.

Hij laat zijn hand over het baardje glijden dat hij laat groeien tijdens de play-offs en vervolgens gaan zijn vingers naar zijn nek, waar hij begint te krabben. Ik heb geleerd dat dit iets is wat hij doet als hij zenuwachtig is. Zijn spierbal wordt dik, zijn ronde schouder spant zich aan en ik doe mijn best om niet naar zijn krachtige rugspieren te staren, waardoor zijn bovenlichaam een V-vorm krijgt en uitloopt in een smal middel.

Het visuele feestmaal zorgt even voor kortsluiting in mijn brein, waardoor ik maar aan twee woorden kan denken.

Wauw. Spieren.

Dat komt waarschijnlijk doordat Ren, ook al zijn de andere spelers praktisch nudisten, altijd meteen de douches in verdwijnt en terugkomt in een schoon pak met een net overhemd en een stropdas. Ik heb nog nooit zoveel naaktheid bij Ren Bergman gezien.

En ik ben gefascineerd.

‘Je bent nogal ontbloot,’ flap ik eruit.

Hij bloost en laat zijn hand weer zakken. ‘Dat klopt.’ Hij buigt naar voren, trekt een wenkbrauw op en zegt samenzweerderig: ‘Dit is wel de kleedkamer, weet je.’

Ik weersta de drang om in zijn tepel te knijpen. ‘Niet zo sarcastisch, Bergman, ik was nog niet uitgepraat.’ Ik zet een stap achteruit, want shit, wat ruikt die man goed. Zeep en iets warmes en kruidigs, iets wat heel erg mannelijk is. ‘Normaal gesproken loop je er nooit zo naakt bij...’

Kris schiet ineens voorbij in zijn blote billen terwijl hij speels Ren een tik verkoopt met zijn handdoek en een gillette slaakt.

Ik steek mijn hand op naar de sukkel. ‘Schar snapt wat ik bedoel.’

Rens wangen kleuren nog roder en hij kijkt weg. ‘Je hebt gelijk. Normaal gesproken loop ik er niet zo bij. Ik ben gewoon iets vergeten wat ik nodig heb.’

‘Wat ben je vergeten? Je pak hangt daar.’ Ik kan het vanaf hier zien, dicht bij de douches. Slim. De stoom haalt zo de kreukels uit zijn kleren.

Verdomme, nu zie ik ineens voor me hoe Ren in al die stoom onder de douche staat.

‘Nou, uh...’ zegt hij. ‘Ik ben iets vergeten wat onder het pak hoort.’

‘O.’

Mijn wangen worden warm. Mijn hemel. Natuurlijk. Hij is zijn boxershorts vergeten... of misschien zijn herenslip? Ik moet er maar niet langer over nadenken, want ondertussen begin ik me net de Spaanse inquisitie te voelen.

Alsof hij mijn gedachten kan lezen, staart Ren me doordringend aan met zijn onnatuurlijk intense ogen, katachtig en net zo helder als het ijs waarop hij schaatst. ‘Ik ga het maar even halen dan...’

‘Goed idee.’ Ik stap opzij als Ren net een stap in dezelfde richting doet. We lachen allebei ongemakkelijk. Als Ren de andere kant op probeert te gaan, doe ik hetzelfde.

‘Jezus,’ mompel ik. Wat gênant. Als de aarde openbarstte en me opslokte, zou dat dit moment beslist verbeteren.

‘Hier.’ Ren legt zijn warme handen weer op mijn schouders; zijn aanraking is zacht, in tegenstelling tot die van de anderen in het team, die het onmogelijk lijken te vinden om niet tegen me op te knallen alsof ze de Hulk zijn. Ik krimp meestal al ineen voordat ze me raken, maar Ren beweegt op een elegante en gecontroleerde manier.

‘Ik ga deze kant op,’ zegt hij. ‘En dan ga jij die kant op.’

Als een soort draaideur lopen we langs elkaar heen. Ik wou dat ik kon zeggen dat ik niet even een blik over mijn schouder wierp om naar zijn billen onder die handdoek te staren, maar ik lieg niet graag.

‘Fraaankie!’ roept een irritante stem.

Dat is Matt Maddox, het kwaadaardige yin van Rens goede yang.

‘Jezus, sta me bij,’ mompel ik.

Om het even bij onze natuurmetafoor te houden: ik ben de don-

derwolk, Ren is de zon en Matt is de stinkende zwavelachtige geiser waar iedereen voor wegrent. Terwijl Ren warm en altijd beleefd is, is Matt een natuurramp van een klootzak.

Hij komt door de kleedkamer recht op me afgekoerst, iets wat niet de eerste keer is. Absoluut niet.

Ik zet mezelf schrap, steek mijn telefoon in mijn zak en bereid me voor om door mijn mond te moeten ademen. Ik ben de stank in de kleedkamer wel gewend, maar na een wedstrijd ruiken de jongens extra rijp, en ik heb een gevoelige neus. Ik moet hier regelmatig kokhalzen.

Matt slaat een stinkarm om me heen en mijn hele lichaam schokt. Ik klem mijn kaken op elkaar en probeer niet ineen te krimpen.

‘Waar is je telefoon?’ vraagt hij. ‘Ik geloof dat we een selfie nodig hebben, Frank.’

Ik buk en zet een stap naar achteren, onder zijn arm vandaan. ‘En ik geloof dat jij een douche nodig hebt. Als jij jouw werk doet, doe ik het mijne, Maddox.’

Hij veegt zijn met zweet doordrenkte haren uit zijn gezicht en zucht. ‘Er komt een dag dat je me wel ziet zitten.’

‘Ik zou er maar niet op rekenen, man.’ Ik draai me om en ontgrendel mijn telefoon, waarna ik de camera open en hem boven mijn hoofd hou, zó dat Matt er niet op staat, maar de jongens achter me wel. Niemand loopt er momenteel nog naakt bij; je ziet een paar blote borsten hier en daar, maar verder heeft bijna iedereen zijn pak aangetrokken. De fans smullen hiervan. ‘Lachen, jongens!’

Ze draaien allemaal mijn kant op en beginnen braaf te grijnzen.

Ik heb ze zo goed getraind.

‘Dank je.’ Ik steek mijn telefoon weer in mijn zak en loop naar de uitgang. ‘Vergeet niet dat we straks wat gaan drinken, maar niet te veel, en burgers gaan eten bij Louie’s. Bel een Uber als je toch besluit om dronken te worden.’

Terwijl ik ze in koor ‘Ja, Frankie!’ hoor antwoorden, duw ik de deur open met het tevreden gevoel dat mijn leven geordend en voorspelbaar is. Precies zoals ik het graag heb.

Bij Louie's trek ik mijn blazer uit en stroop mijn mouwen op ter voorbereiding op het maaltje dat ik heb besteld. Een schoon pak en vet eten aan de bar is niet bepaald een goede combinatie, maar er is nooit genoeg tijd om me om te kleden na mijn verplichtingen na een wedstrijd, dus meestal draag ik gewoon mijn gebruikelijke werkoutfit.

Net zoals de rest van het personeel en de spelers ga ik op de dag van een wedstrijd in pak gekleed. Hetzelfde pak, elke wedstrijd. Een zwarte peplum-blazer, een bijpassende nette broek en een witte blouse met zwarte knoopjes. Mijn broekspijpen laten nog net mijn Nike Cortez-sneakers zien, in onze kenmerkende kleuren zwart en zilver. Mijn nagels zijn zoals gewoonlijk zwartgelakt, met extra zilverkleurige glitters op mijn middelvingers, want zo is het extra feestelijk als ik ze naar iemand opsteek. Mijn hele look is nogal Wednesday Addams-achtig en heeft ook een gelijksoortig effect op mensen. Ze laten me met rust, iets wat ik graag heb.

'Een dubbele cheeseburger,' roept Joe, onze bartender.

'Ja, bedankt.' Ik knik en trek het bord mijn kant op.

Het leuke aan Louie's is dat ze onze bestellingen vaak voorrang geven (een stel hongerige ijshockeyspelers heeft echt snel eten nodig na een wedstrijd), dus nog geen tien minuten na aankomst zit ik al met opgestroopte mouwen aan de bar terwijl het vet langs mijn polsen loopt en ik mijn tanden in mijn burger zet. Ik hou de burger boven mijn bord en leun naar voren om een rietje in mijn mond te steken, waarna ik een grote slok *root beer* neem.

Louie's is zo'n achteraftentje van een burgerrestaurant dat elk jaar steeds minder bezoekers trekt. Ik kan zweren dat L.A. vier jaar geleden, toen ik hiernaartoe verhuisde, nog steeds dé plek was voor vette burgers en 's werelds beste streetfood, maar tegenwoordig wordt de stad overgenomen door juicebars en het soort shit waarvan Goop beweert dat je er een platte buik van krijgt.

Terwijl de root beer tevreden bruist in mijn maag, trek ik een augurk tussen mijn burger vandaan en gooi hem in mijn mond.

‘Het leven is te kort om burgers op te geven.’

Willa gromt instemmend naast me. Ze datet Rens broer Ryder, en ze proberen elk seizoen zo nu en dan een wedstrijd bij te wonen. Dit is dus niet de eerste keer dat Willa en ik met elkaar praten, maar het is wel de eerste keer dat we onze zorgen delen over de gezonde wending die het eetleven hier in Zuid-Californië heeft genomen. Of om precies te zijn: ik ben er de afgelopen vijf minuten al non-stop over aan het praten, terwijl zij gromt, eet en het met me eens lijkt te zijn. Ik raak nogal eens gefixeerd op dingen, waarna ik er langer over doorga dan de meeste mensen zouden doen. Ondertussen weet ik dat sommigen zoiets irritant vinden of verveeld raken, maar zo nu en dan wek ik iemands interesse.

Helaas weet ik altijd na mijn monoloog pas welke van de drie opties het is geworden. Echt waar. Ik heb geen idee terwijl hij gaande is. Je herkent het wel dat de tijd voorbijvliegt wanneer je het naar je zin hebt, toch? Dat is de enige manier waarop ik kan uitleggen hoe ik me voel als ik zo in het moment opga dat ik geen idee heb hoelang ik al aan het praten ben.

Aangezien dit niet mijn eerste ontmoeting met Willa is en we ons best bij elkaar op ons gemak voelen, weet ik dat ze me de mond zou snoeren of van onderwerp zou veranderen als ze dat wilde. We hebben nog maar een paar keer afgesproken, omdat ze het vrij druk heeft als professioneel voetbalster, maar het heeft altijd tussen ons geklikt bij de wedstrijden die ze met Ryder bezocht.

‘Geweldige burgers,’ zegt ze met een volle mond. ‘Ik zou daar nooit afscheid van kunnen nemen. Ik bedoel, de coach zou me vermoorden als ze wist dat ik dit at, maar shit, er is niets beters dan een dubbele cheeseburger na een lange dag. Het kan me niet schelen hoe groot mijn koolstofvoetafdruk is. Vermoord die koe en stop hem in mijn maag.’

Ryder leunt weg van zijn gesprek naast ons en zegt tegen haar: ‘Ik negeer die niet-milieuvriendelijke en botte opmerking voor deze keer, maar alleen omdat je zo goed kunt zoenen, Zonnestraaltje. En omdat ik tachtig procent van de tijd plantaardig voor ons kook.’

Met een schaaпachtige blik glimlacht Willa naar hem. ‘Soms wou ik dat die dingen voor je oren niet zó goed werkten, Ry.’

Ryder draagt gehoorapparaten, die je bijna niet kunt zien door zijn dikke blonde haar. Net zoals Ren is hij een knappe jongen. Hij heeft een korte baard, felgroene ogen en dezelfde jukbeenderen.

Willa en Ryder wonen in de staat Washington, waar Willa voor Reign FC speelt. Hun plekje is diep in het bos genesteld. Als je ze ziet, kun je je dat perfect voorstellen. Ryder straalt echt uit dat hij een buitenmens is, met zijn flanellen overhemd met ruitjespatroon, versleten broek en laarzen. Willa past bij hem met haar warme, praktische kleren: een UCLA-hoody en een gescheurde spijkerbroek. Ze draagt geen make-up om haar grote amberkleurige ogen en volle lippen te accentueren. Ze heeft geweldig haar dat bestaat uit ongetemde golven en krullen, zonder haarproducten of styling. Gewoon een schoonheid uit de wildernis.

Willa is vanbinnen net zo au naturel als vanbuiten en dat maakt haar precies mijn soort persoon. De types met wie ik graag omga hebben een mindset van ‘wat je ziet is wat je krijgt’, en in die zin lijkt Willa erg op mijn twee goede vriendinnen in L.A., Annie en Lo. Ik maak niet gemakkelijk vrienden, maar het voelt alsof ik vrienden aan het worden ben met de cheeseburgers verorberende Willa Sutter, die altijd met beide benen op de grond staat.

Ryder grijnst naar haar, waardoor de glimlach op Willa’s gezicht nog breder wordt. Ik laat mijn burger met een klets op mijn bord vallen en haal een frietje door de ketchup. ‘Mijn hemel, kus elkaar anders gewoon.’

Ryder lacht en drukt zijn lippen zachtjes op de slaap van Willa, waarna hij zich terugdraait naar zijn eigen gesprek, een halve cirkel van mannen die bestaat uit Ren, onze aanvoerder Rob, onze keeper François, en Lin, een veelbelovend verdedigend speler die pas net is begonnen.

‘Sorry.’ Willa’s wangen kleuren roze terwijl ze van haar limonade drinkt. ‘We bevinden ons nog steeds in die fase van “Ik vind je heel erg leuk en wil je continu bespringen”.’

Ik wuif haar woorden weg met een frietje in mijn hand. ‘Ik ben

degene die sorry moet zeggen. Er zit gewoon geen filter op mijn brein. Bijna alle gedachten komen zo mijn mond uit gevallen. Ik wilde niet onbeleefd zijn. Jullie zijn verliefd en gelukkig, daar hoeft je je niet voor te verontschuldigen.'

Glimlachend pakt Willa haar burger weer op. 'Bedankt. Ik vond het vroeger altijd vies wanneer ik mensen in het openbaar zo verliefd naar elkaar zag staren. Ik dacht dan altijd: is het zó moeilijk om dat soort knoeierij voor thuis te bewaren?' Ze neemt een grote hap van haar burger en zegt dan: 'Toen ontmoette ik Ryder en realiseerde me: ja, met de juiste persoon is dat echt lastig.'

Mijn burger blijft in mijn keel hangen. Wat een angstaanjagende gedachte om je zo aangetrokken tot iemand te voelen dat je wel van die persoon móét houden. Ik probeer te glimlachen om te laten zien dat alles in orde is, maar het lukt me nooit echt goed om een geforceerde grijns te produceren. Elke keer als ik dat probeer, lijkt het alsof ik op het punt sta om over te geven.

Willa lacht. 'Je kijkt alsof ik net heb verteld dat je hondenoep tussen je broodje hebt zitten.'

Bingo.

Het lukt me eindelijk om mijn keel te schrapen en ik staar naar mijn eten. 'Ik, uh...' Mijn kijk op relaties is nogal lastig uit te leggen. En ook al mag ik Willa enorm, het is geen onderwerp waar ik het nu graag over wil hebben.

Ze geeft me een duwtje. 'Hé, ik plaag je maar.' Ze houdt haar hoofd schuin en staart me een lange tijd aan. 'Ben je niet zo van de relaties?'

Ik schud mijn hoofd en neem dan een hap van mijn eten. 'Nee, niet echt. Ik heb er niks op tegen, maar ze zijn gewoon niets voor mij.'

'Ja, ik dacht er ook zo over voordat ik de houthakker ontmoette.' Ze wijst met haar duim over haar schouder naar de groep mannen bij wie Ryder staat. Ren lacht om iets wat hij zegt, waardoor Ryder ook moet lachen.

Qua gelaatstrekken zouden ze een tweeling kunnen zijn, behalve dan dat alles aan Ren mijn blik naar zich toe trekt. Wild, rood-

bruin, golvend haar, een lange neus en scherpe jukbeenderen. Een play-offbaardje dat hij op de een of andere manier netjes weet te houden, zodat ik nog steeds een glimp zie van zijn volle lippen, die nu omhoogkrullen. Hij krijgt lijntjes rond zijn ogen als hij lacht en heeft de gewoonte om daarbij zijn borst vast te pakken en lichtjes voorover te buigen, alsof iemands vermogen om hem aan het lachen te maken hem recht in het hart raakt.

Zo blij. Zo zorgeloos. Hoe zou het voelen om zo te leven?

Ik heb geen idee. In mijn vroegere relaties was ik de ander altijd tot last. Ik bracht moeilijkheden mee die opgelost moesten worden. Thuis werd ik behandeld als een probleem, niet als een persoon. En dus heb ik daar twee conclusies uit getrokken. Ten eerste dat het tijd werd om te verhuizen. En ten tweede – om mezelf te beschermen en nooit meer zo vernederd te worden – dat mijn hart beter met rust gelaten kon worden, veilig weggestopt.

Ik draag dus zwart. Ik glimlach niet. Ik verberg me achter een gordijn van donker haar en een lange to-dolijst. Ik raak niet bevriend met de burens en ga niet naar teampicknicks. Ik blijf veilig in mijn eigen bubbel, waar niemand me kan raken.

Daar heb ik een verdomd goede reden voor. Ik wil nooit meer behandeld worden zoals vroeger.

Willa klopt zachtjes op mijn hand en stopt dan een frietje in haar mond. ‘Wil je weten waarom ik van gedachten ben veranderd?’

Ik kijk naar haar op. ‘Nee.’

Dat maakt haar weer aan het lachen. ‘Ah, Frankie. Jij bent een blijvertje. Rooney gaat jou geweldig vinden.’

‘Rooney?’

‘Mijn beste vriendin van school. Ze studeert nu op Stanford om biomedisch advocaat te worden.’

Het lukt me om mijn mond te houden en haar niet te vertellen over mijn eigen plannen om rechten te gaan studeren. Een ware prestatie, dat zwijgen. Ja, ik heb me maanden geleden al aangemeld op de UCLA. Ja, ik heb urenlang gezwoegd op mijn brief en weet zeker dat die perfect is, maar ik heb nog geen reactie gekregen.

Ik hou mijn mond dicht en drink van mijn root beer.

‘Er zal binnenkort vast wel iemand van het Bergman-nest jarig zijn,’ zegt Willa.

Uit wat Ren me heeft verteld over zijn familie herinner ik me dat hij eng veel broers en zussen heeft, van wie de meeste dichtbij wonen. Hij is een van die zeldzame sporters die een contract aangeboden hebben gekregen in hun thuisstad en die ook nooit willen verlaten, iets wat voor deze ex-New Yorker die expres naar de andere kant van het land is verhuisd onbegrijpelijk is.

‘Is het Ziggy?’ Willa staart naar het plafond en lijkt door een of andere mentale kalender te gaan. ‘Ja, ik geloof dat Ziggy bijna jarig is. Sinds Ry en ik iets hebben, en met name sinds we naar Tacoma verhuisd zijn, is Rooney begonnen om naar alle Bergman-familiefeestjes te komen, zodat ze mij kan zien en we kunnen bijpraten. Ze is een enig kind en een extravert, dus ze werd verliefd op die grote familie, en nu is ze een soort ere-Bergman. Kom naar Ziggy’s feest, dan kun je Rooney ontmoeten.’

Ik verslik me bijna in mijn root beer. ‘Uh, ik weet niet waarom ik daarheen zou moeten.’

Willa klopt me zachtjes op mijn rug. ‘Omdat ik je net heb uitgenodigd. Ik heb solidariteit nodig bij dat soort dingen, Frankie. Al die Bergmans, en ook Rooney, zijn niet knorrig genoeg. Niet zoals jij en ik.’

‘Bedankt?’

‘Ik heb iemand nodig die net zo prikkelbaar is. Wees erbij, ik meen het. Jij en Ren zijn vrienden. Zijn moeder probeert hem altijd zover te krijgen dat hij een vriendin meeneemt. Ik weet zeker dat hij je er graag bij wil hebben.’

Wat ze zojuist allemaal heeft gezegd verbluft me zo dat ik geen idee heb wat ik moet antwoorden. Ik knipper met mijn ogen en schuif de frietjes heen en weer op mijn bord.

Willa pakt haar hamburger op maar stopt vlak voordat ze een hap neemt. ‘En van de ene lastige ziel tot de andere: mocht je ooit iemand vinden die jouw kijk op relaties verandert, dan ben ik er voor je, oké? Je hoeft het maar te zeggen.’

2

Frankie

Afspeellijst: 'How to Be a Heartbreaker' – Marina

Voordat ik de kans heb om op Willa's aanbod in te gaan komt Matt, de Meester van Irritant Geëtter, naast me zitten aan de bar. Hij stinkt naar bier.

Matt reikt langs me heen om zijn hand naar Willa uit te steken. 'Jij bent die voetbal-ster. Renfords schoonzus,' lalt hij.

'Niet helemaal. Ik ben Willa.' Ze schudt zijn hand en laat die dan snel los, waarna ze de hare onder de bar afveegt aan haar spijkerbroek.

Matts arm landt zwaar op mijn schouders en duwt mijn gezicht bijna in mijn eten. 'Frank. Frank. Frank. Frank.' Hij zucht. 'Wanneer ga je stoppen voor ijskoningin te spelen?'

Ik recht mijn rug en probeer zijn arm van me af te schudden, maar hij verstrakt zijn greep alleen maar. 'Frank,' zegt hij. 'We weten allebei dat er iets gaande is tussen...'

'Matt. Haal je arm weg voordat ik je noten plet met de Zegevlief.'

De Zegevlief is de naam die ik mijn wandelstok heb gegeven.

Ja, ik ben zesentwintig en ik gebruik een wandelstok. Hij lijkt gemaakt te zijn van beroet glas, maar het is eigenlijk plexiglas en hij is onwijs cool. Je kunt er bovendien perfect sukkels zoals Mad-dox mee in hun noten slaan.

Matt laat zijn arm vallen en fronst. 'Ik snap je niet. Het ene moment ben je warm en het andere koud.'

'Nee, dat ben ik niet, Matt. Ik ben altijd zo koud als een vriezer. Waag het niet om mij daarvan te beschuldigen. Dat ik een vrouw ben die regelmatig bij je in de buurt is en niet over je fangirlt zoals

de vele vrouwen die geestelijk in de knoop zitten en die je suspensoirs kopen op eBay betekent nog niet dat ik er stiekem van droom om met je in bed te duiken.’

Matt fronst. ‘Echt niet?’

‘Nee.’

‘What the fuck, Frank?’ roept hij, luid genoeg om ervoor te zorgen dat iedereen in het privézaaltje even stopt met praten en een blik op ons werpt.

‘Matt, ik geloof dat je nu een Uber moet bellen.’

‘Ik ben hierheen gereden,’ gromt hij, en hij wenkt Joe.

Joe, die Matts gebaar gezien heeft, loopt op ons af. Als ik de aandacht van Joe weet te vangen en lichtjes met mijn hoofd schud, stopt hij en draait zich om, waarna hij weer verdergaat met het afwassen van de glazen.

Matt vloekt zachtjes. ‘Verbied je me nou om nog iets te drinken, Frank?’

‘Ja.’ Ik draai me om en glimlach verontschuldigend naar Willa, Matt verder negerend. Ik hou mijn beker schuin om nog een slokje van mijn root beer te nemen.

‘Frank.’ Hij pakt mijn pols vast, waardoor mijn root beer uit mijn hand vliegt en met een plens ijs op mijn shirt belandt.

Ik sis van schrik. ‘Jezus, Maddox.’

Plotseling grijpt een grote hand Matt in de kraag en wordt hij zo hard van zijn barkruk getrokken dat hij onderuitgaat. Ren buigt zich naar voren, pakt mijn blazer op, die ook gevallen is, en gooit hem over mijn schouders. Als hij zijn rug recht, valt mijn mond open.

Ren Bergman glimlacht niet.

En de niet-glimlachende Ren Bergman is een heel nieuw dier. Nee, een mán.

Stap maar opzij, Erik de Rode, er is een nieuwe woedende roodharige Viking om je plaats in te nemen, en mijn hemel, kaneelachtige knapperds zijn mijn zwakke plek. Normaal gesproken zorgen de fluorescerende lampen waaronder we werken dat Rens haar een glanzende bronzen kleur krijgt. Elke keer als ik hem zie, vertel ik

mezelf dat hij niet écht een roodharige ijshockeygod is. Hij is een koperblonde ijshockeygod. Dat helpt. Meestal.

Maar nu moet ik de feiten onder ogen zien: Rens haar heeft dezelfde kleur als een prachtige koperkleurige zonsondergang, en de woede die hij uitstraalt is adembenemend.

Ik staar hem met open mond aan – Ren de Rode, wraakzuchtig sexy – en dwing mezelf dan om mijn mond te sluiten. Het is tijd om mijn innerlijke feminist te vinden en mijn muren wat te versterken. Ik mag me niet zo laten beïnvloeden door het feit dat Ren iemand voor mij heeft neergehaald. Vooral niet gezien mijn verleden.

Archaïsche beschermingsacties van mannen zijn niet sexy. Archaïsche beschermingsacties van mannen zijn niet sexy. Archaïsche...

Verdomme, dit is wél sexy en mijn lichaam weet dat. Ik kan het niet ontkennen, net zomin als ik kan ontkennen dat mijn Harry Potter-slipje even nat is als een regenachtige dag op Zweinstein.

Ren richt zijn lichte ogen, met die prachtig winterse blauwgrijze kleur, op Maddox. Hij staart hem woedend aan en kijkt dan weer naar mij. 'Joey, een handdoek alsjeblieft.' Hij zegt het op een bevelende manier, iets wat ik Ren vaak genoeg op het ijs heb horen doen, maar nog nooit in een gesprek waarbij ik betrokken was. Mijn maag maakt een salto terwijl ik een handdoek zijn kant op zie vliegen, die Ren meteen in mijn handen legt. 'Hier.'

'B-bedankt,' stotter ik sukkelachtig, waarna ik mijn shirt begin droog te deppen. Ik ben al aan het rillen vanwege de doorweekte stof die op mijn huid geplakt zit.

Plotseling vliegt Ren naar voren, richting de bar. Ik kijk op en realiseer me dat Matt tegen hem aan geknald is.

'Maddox,' snauw ik. 'Stop!'

Ren duwt hem van zich af, draait zich om en pakt Matt bij zijn keel. 'Je valt haar lastig, godverdomme. Het is genoeg. Laat haar met rust.'

Wauw. Ren vloekt nooit. Nou, niet op die manier tenminste, niet in het openbaar of waar het team bij is. Ouderwetse vloekwoorden

zijn meer zijn ding. Duivelsgebroed. Koekenbakker. Graftak. Hij mompelt dat soort taal meestal stillletjes voor zich uit, maar ik heb goede oren, en sinds ik hem zo heb horen vloeken doe ik mijn best om het op te vangen als ik bij hem in de buurt ben.

Het ergste? Hij is er nog goed in ook. Ik moet elke keer doen alsof ik hoest om niet te lachen of zelfs maar te grijnzen, want dan is mijn reputatie als ijskoningin voorbij.

Ren houdt Matt nog steeds vast bij zijn keel. Misschien wordt het tijd om in te grijpen voordat een van onze beste spelers de rest van het seizoen moet uitzitten voor wangedrag.

‘Al die hoffelijkheid is niet nodig, Bergman,’ vertel ik hem. Ik sta langzaam op van mijn kruk en slik een kreun in als mijn heupen protesteren.

‘We houden niet van barkrukken, Frankie,’ roepen mijn gewrichten. ‘Dat weet je.’

Ik pak Rens arm vast en probeer de zachte haartjes te negeren, de krachtige spieren die aanspannen onder mijn grip. ‘Alsjeblieft, Ren. Hij is dronken. Het heeft geen zin.’

‘O, het heeft wel zin.’ Ren staart kwaad naar Matt en schudt hem aan zijn luchtpijp door elkaar. ‘Ik kan hem een lesje leren door hem er eens goed van langs te geven.’

‘Hé, kom op.’ Rob begint zich ermee te bemoeien.

Ik zucht opgelucht. ‘Waar was je?’

‘Ik moest plassen.’ Het lukt Rob om Rens hand weg te trekken van Matts keel. ‘Kan een man niet eens even gaan zeiken zonder dat de kinderen elkaar proberen te vermoorden? Ren Bergman, gewelddadig? Ik had niet gedacht dat ooit te zien. Ik weet zeker dat Maddox verdient wat je met hem wil doen, maar laten we ons als volwassenen gedragen.’

Matt staart hem boos aan. ‘Bergman is gewoon jaloers.’

Ik wrijf over de bonzende plek tussen mijn ogen. ‘Dat zou betekenen dat er iets tussen ons is om jaloers op te zijn, Maddox.’ En dat het Ren überhaupt iets kan schelen wie mij probeert te versieren. Waarom zou hem dat interesseren?

‘Matthew.’ Rob slaat zijn hand om Matts nek en trekt hem aan

de kant. 'Je gaat een Uber bellen om je naar huis te laten brengen. Je moet nuchter worden. En morgen tijdens de training ga je je verontschuldigen tegenover Frankie.'

Rob ziet me staren en fronst. De eerste paar keer dat hij dat deed toen ik voor het team was komen werken, dacht ik dat hij boos op me was. Dat komt omdat ik slecht ben in het lezen van gezichtsuitdrukkingen.

Nu vraag je je misschien af hoe het iemand met zo'n sociale hindernis is gelukt om in de socialmediawereld aan de bak te komen. Zo iemand kijkt een heleboel sportinterviews en sitcoms om de context van menselijk gedrag te onthouden, dat is hoe het haar is gelukt. Maar soms is dat niet genoeg, en dan tast ik in het duister. Op dat soort momenten moet ik vragen wat iemand bedoelt, iets wat ik dus weleens bij Rob heb moeten doen. Ik weet daardoor dat hij met deze uitdrukking checkt of alles goed met me gaat.

'Alles in orde,' zeg ik.

Hij knikt en trekt Matt weg. Ren staart ze woedend na terwijl ze de gang in verdwijnen. Als hij zich omdraait om me aan te kijken met zijn ijsblauwe ogen, gaat er een rilling over mijn rug.

'Gaat het wel?' vraagt hij zachtjes. Zijn stem klinkt diep en warm.

'Het gaat prima, Ren.' Behalve dan wat betreft mijn natte Harry Potter-slipje. En mijn kapotte emotionele grenzen nadat ik zijn woedende alter ego heb aanschouwd, dat vergeten hoekjes van mijn lichaam tot leven heeft doen branden.

Tegen mijn kruk leunend pak ik mijn tas en gebaar naar Joe dat ik wil betalen. Ren kijkt nog steeds naar me. Ik voel zijn blik als een zonnestraal mijn huid verwarmen. 'Je bent aan het staren,' zeg ik.

Ren knippert met zijn ogen en kijkt weg. 'Sorry, ik... ben gewoon bezorgd.'

'Bezorgd?'

'Hij greep je vast en jij morste je drinken over jezelf heen.'

'Bedankt.' Ik veeg met mijn hand over mijn doorweekte shirt. 'Dat had ik nog niet door.'

Ren haalt gefrustreerd zijn hand door zijn haar en trekt aan de golvende uiteindes. 'Hij had je geen pijn mogen doen.'

Ik schuif mijn kaart over de bar richting Joe en staar naar Ren. De meeste mensen gaan ervan uit dat ik vrij hulpeloos ben, dus je kunt je wel voorstellen wat ze denken als een handtastelijke, grote, dronken sporter me lastigvalt. En nu benadrukt Ren die fysieke kwetsbaarheid. Normaal gesproken zou ik me schamen en woedend zijn.

Maar deze keer is het anders.

Want nu Ren naar me kijkt en ik zijn woorden verwerk in mijn hoofd, kan ik me geen enkel moment herinneren waarop hij ooit iets heeft gezegd of gedaan wat suggereert dat ik niet voor mezelf kan zorgen. Hij heeft nooit achter me gestaan alsof hij bang was dat ik elk moment kon omvallen. Hij praat niet tegen me alsof ik gehandicapt ben. Door te zeggen dat Maddox me pijn had kunnen doen, zegt hij niet dat ik zwak ben. Hij zegt alleen maar dat Matt zijn kracht heeft misbruikt.

Ren staart me aan. Mijn hart bonst snel achter mijn ribben en mijn keel voelt droog.

Het is te veel. Ik kijk weg, maar als ik weer opkijk, staart Ren naar mijn mond. Ik voel een vlaag warmte door mijn lippen trekken, langs mijn keel en uiteindelijk mijn buik in.

Iemand legt een hand op mijn rug en verbreekt het moment. Ik ken Willa niet goed genoeg om al haar gezichtsuitdrukkingen te lezen, maar gelukkig begint ze te praten voordat ik er al te lang naar heb hoeven raden. 'Ik hoopte eigenlijk dat je je Zegevlies zou gebruiken,' zegt ze. 'Gaat het wel?'

'Je bent niet de enige die teleurgesteld is. Die gast had allang eens in zijn kruis gemept moeten worden.' Ik bedank Joe als hij terugkeert met mijn creditcard en een bonnetje, dat ik sierlijk onderteken. 'Maar ja, het gaat prima met me. Ik ben gewoon moe. Ik ga maar eens naar huis.'

Niet dat ik weet hoe ik dat precies wil aanpakken. Normaal gesproken rij ik zelf overal naartoe, het ene na het andere audioboek verslindend in de lange files van L.A. Rob heeft me een lift gegeven

naar Louie's, en ik weet zeker dat hij me ook wel thuis wil brengen, maar hij is nog steeds Maddox streng aan het toespreken, wat betekent dat ik moet wachten of met iemand anders moet meerijden. Ik doe niet aan late taxiritjes in mijn eentje.

'Frankie,' zegt Ren. 'Ik breng je wel naar huis.'

Ik kijk op en begin dan aan een Frankie-staar als nooit tevoren. Zijn ogen staan helder, en ze zijn grijsachtig als mist, het soort mist dat de wereld om je heen doet vervagen tot op een paar meter voor je, waardoor je niet meer weet wat boven of beneden is. Ik heb al vaak genoeg het gevoel gehad dat ik precies zo zou kunnen verdwalen in zijn ogen.

'Laat hem je naar huis brengen,' zegt Willa. Ze glimlacht terwijl ze haar armen in de mouwen van haar jasje steekt.

Ryder komt achter haar staan en helpt haar het kledingstuk over haar schouders te trekken, waarna hij zachtjes in haar armen knijpt en een kus op haar hoofd drukt. Een klein intiem gebaar vol liefde. Het voelt alsof ik iets heb gezien wat niet voor mijn ogen bestemd was.

'Ik ken de weg in L.A. misschien niet meer zo goed als vroeger,' zegt ze, 'maar we komen langs Hawthorne. Wij verblijven vanavond bij Ren, en we zijn ook met hem meegereden. Dus zo wordt het nog een dansfeestje in zijn busje.'

Ik richt mijn aandacht weer op Ren. 'Heb je een busje gekocht?'

Rens wangen worden rood, maar hij recht zijn rug. 'Echt wel. Een Honda Odyssey is niks om je voor te schamen.'

Willa schraapt haar keel en grijnst, terwijl Ryders schouders schudden door zijn gelach. Hij verbergt het door in zijn vuist te hoesten.

Ik herken Rens houding als een verdedigende en krijg onmiddellijk spijt van mijn opmerking. Dat gebeurt soms. Ik vraag iets, maar mensen horen... meer dan een vraag. Ze horen kritiek, een oordeel of geplaag. Inmiddels probeer ik niet meer uit te leggen dat mijn brein niet goed is in subtiliteit en dat het me niet eens zou lukken om dat soort verborgen betekenissen in mijn woorden te leggen, want het is te vaak voorgekomen dat mensen me niet

geloofden. Ze hoorden een excuus. Dus ik heb het opgegeven en mezelf voorgenomen het me niet meer zo aan te trekken als mensen me verkeerd begrijpen.

Alleen de mensen met wie ik het hechtst ben weten de echte reden waarom Frankie sarcasme of grappen niet goed begrijpt, waarom ze werkt met een eeuwige frons op haar gezicht en botte woorden, waarom ze oordopjes draagt tijdens wedstrijden en waarom ze geobsedeerd is met Harry Potter, root-beer-gummi-beertjes, NHL-statistieken, kniesokken en het dragen van alleen maar grijze kleren...

Autisme.

'O!' zegt Willa. 'Ik wil de muziek uitkiezen.'

Ryders hoest-lach verandert in een kreun. 'Elke keer als Willa de muziek regelt, zou ik willen dat mijn gehoorapparaten niet zo goed werken... Oef.'

Willa geeft hem een speelse duw in zijn buik, maar dan pakt ze zijn kaak vast en drukt een kus op zijn mond. 'Houthakkerlul. Je bent gewoon uit op ruzie.'

Hij grijnst en slaat een arm om Willa heen terwijl ze haar haken weer op de grond laat zakken. 'Misschien wel.'

Ze lopen voor ons uit naar buiten en zwaaien gedag naar de rest van het team en hun gezinsleden.

Ik voel een zacht avondwindje terwijl ze de deur uit stappen, en Ren komt dicht bij me staan. Voorzichtig pakt hij mijn stok, die ik aan de rand van de bar had gehaakt, en hij buigt terwijl hij me de stok voorhoudt. 'Uw scepter, madam.'

Een zeldzame lach trekt aan mijn mondhoeken. 'Ik heb wel eens geruchten gehoord dat je stiekem een Shakespeare-nerd bent, Bergman. Dat verklaart je hoffelijkheid.'

'Dat hebben ze dan mis.' Hij recht zijn rug en glimlacht. 'Daar is niks stiekems aan.'

Ik giechel verrast, waarop Rens grijns breder en feller wordt dan de Californische middagzon. Maar voor het eerst vindt deze brompot die stralende lach niet zo vervelend.